

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **N. A., s. r. o.**, zast. JUDr. Jiřím Sadílkem, advokátem se sídlem AK v Brně, Bolzanova 5, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, nám. Svobody 4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2005, č. j. 31 Ca 79/2005 - 19,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Stěžovatel **j e p o v i n e n** zaplatit na nákladech řízení žalobci k rukám advokáta JUDr. Jiřího Sadílka, se sídlem AK Bolzanova 5, Brno, částku 1075 Kč ve lhůtě do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 1. 2002, č. j. 5501/2001/FŘ/130, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2000 ze dne 23. 4. 2001, č. j. 56589/01/289912/3021, vydaném Finančním úřadem Brno II; uvedeným výměrem byla žalobci vyměřena daňová povinnost ve výši „0“ oproti uplatněnému nadměrnému odpočtu ve výši 1 557 600 Kč. Proti tomuto rozhodnutí žalobce v žalobě ze dne 4. 4. 2002 namítá, že žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, podkladem rozhodnutí nebylo řádně provedené dokazování; domnívá se, že není přípustné, aby po něm bylo požadováno provedení důkazu o skutečnosti, na které se nepodílel. Správce daně I. stupně i žalovaný dospěl k závěrům, že nákup zboží – předmět plnění od společnosti G. spol. s r. o. je neprokazatelný a je k tíži žalobce. Žalobce poukazoval na to, že hlavním důkazem o existenci předmětného plnění, na základě kterého vznikl nárok

na odpočet DPH, je úřední doklad, a to jednotná celní deklarace; tato je ve smyslu ust. § 40 občanského zákoníku veřejnou listinou, a tudíž prokazuje pravdivost toho, co je v ní osvědčeno; toto však žalovaný nerespektoval.

Krajský soud, aniž se zabýval v žalobě uplatněnými námitkami, postupem dle § 76 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.) prohlásil nicotnost rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2002 a současně i nicotnost rozhodnutí Finančního úřadu Brno II ze dne 23. 4. 2001. Nicotnost rozhodnutí Finančního úřadu shledal krajský soud v absenci odkazu na zákonné ustanovení právního předpisu, podle něhož byla žalobci stanovena daňová povinnost, platební výměr neobsahuje ani konkrétní ustanovení procesního předpisu, který správce daně aplikoval. Nicotnost rozhodnutí žalovaného poté dovodil, aniž by to v rozhodnutí jakkoli konstatoval, z výše uvedené skutečnosti.

Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti žalovaného ze dne 18. 6. 2004 podané proti tomuto rozsudku krajského soudu se neztotožnil s právním názorem krajského soudu, týkajícím se nicotnosti napadených rozhodnutí, proto rozsudkem ze dne 20. 6. 2005, č. j. 5 Afs 146/2004 - 66 rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně poté projednal žalobu věcně, přitom přisvědčil žalobním námitkám žalobce a zrušil jak rozhodnutí žalovaného Finančního ředitelství ze dne 14. 1. 2002, č. j. 5501/2001/FŘ/130, tak i rozhodnutí prvostupňového správce daně, Finančního úřadu Brno II, ze dne 23. 4. 2001, č. j. 56589/01/289912/3021.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný kasační stížnost, ve které namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem, jakož i nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů /§ 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s./.

Stěžovatel především poukazuje na skutečnost, že krajský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, když opětovně zrušil platební výměr správce daně I. stupně z důvodu neuvedení konkrétního ustanovení právního předpisu, resp. neuvedení odstavce ustanovení, přitom konstatoval, že pouhý odkaz na konkrétní ustanovení – v daném případě na ust. § 46 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků je bez bližšího upřesnění nedostatečný. Stěžovatel opětovně poukazuje na to, že zákon uvedený konkrétního zákonného ustanovení nebo dokonce odstavce tohoto ustanovení nevyžaduje. V daném případě platební výměr navíc uvedení konkrétního ustanovení nad rámec požadavků daných v ust. § 32 zákona č. 337/1992 Sb. obsahoval. Krajský soud zcela ignoroval názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v rozsudku 5 Afs 146/2004, kde se uvádí: *Z vydaného platebního výměru bylo zcela nepochybné a žalobci rovněž z průběhu vytýkacího řízení, které vydání platebního výměru předcházelo, muselo být zřejmé, jaká daň za jaké období je ověřována, resp. stanovována, podle kterého hmotněprávního předpisu a jakým procesním postupem je vyměřena, před kterým správcem daně je řízení vedeno. Lze-li jednoznačně tedy dospět k závěru, že není pochyb o tom, že rozhodnutí vydal oprávněný orgán v rámci svých kompetencí, netrpí vadami, které mohou způsobit jeho zmatečnost, neurčitost nebo nemožnost, přičemž je zřejmé komu je určeno, nelze takové rozhodnutí označit za nicotné. Absence zákonné formy správního aktu může vyvolávat jeho nicotnost pouze tehdy, jestliže je tento nedostatek natolik intenzivní a zřejmý, že po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, že budou tento správní akt respektovat. Žalobce nebyl nikterak uvedeným rozhodnutím zkrácen na svém právu obrany proti takovému rozhodnutí a toto právo rovněž využil. Platební výměr v zákonné lhůtě napadl řádným oprávněným prostředkem, z jehož obsahu lze dovodit, že důvody i způsob vyměření daňové povinnosti, resp. důvody neuznání nároku*

na odpočet DPH byly žalobci zřejmé, nebyly pro něj zmatečné nebo nesrozumitelné. O tom, že s důvody vyměření byl žalobce srozuměn svědčí i to, že neuplatnil vůči správci daně postup dle ust. § 32 odst. 9 zákona č. 773/1992 Sb. a nepožádal o sdělení důvodu rozdílu mezi daňovou povinností přiznanou v daňovém přiznání za duben 2000 a daní, která byla správcem daně stanovena a vyměřena. Důvody, pro které žalobce nesouhlasil s postupem správce daně se týkaly zjištění skutkových, tj. existence uskutečnění zdanitelných plnění; ze stejných důvodů podal žalobce rovněž žalobu ke krajskému soudu. I z této skutečnosti je tedy zřejmé, že se nejednalo o rozhodnutí, které by bylo pro žalobce překvapivé či nesrozumitelné. Poukazuje-li krajský soud na možný teoretický vznik pochybností o použitém procesním postupu, nemá takové tvrzení oporu ve spise, ale ani ve faktickém stavu. Žalobce žádné pochybnosti stran toho jaká daň za jaké zdaňovací období a z jakého důvodu mu byla vyměřena, resp. nebyl uznán uplatněný nadměrný odpočet, nevyjádřil, stejně tak bylo nepochybné z vedeného vytykácího řízení, jakým procesním postupem byla daň stanovena a vyměřena.“.

Stěžovatel trvá na tom, že platební výměr, který krajský soud označil nyní sice nikoli jako nicotný, ale jako platný, ale nezákonný a nepřezkoumatelný, je pro žalobce dostatečně srozumitelný a konkrétní; konstatování jeho nepřezkoumatelnosti je proto zcela nedůvodné.

Stěžovatel dále nesouhlasí s názorem krajského soudu, že žalobce předloženými doklady prokázal svá tvrzení, kterými nárokoval odpočet daně. Soud svůj závěr opírá pouze o konstatování, že jednotná celní deklarace je svou povahou správním rozhodnutím (v daném případě rozhodnutím o propuštění zboží do navrženého režimu vývozu) a že ze správního spisu nevyplývá nic, co by mohlo zpochybnit správnost údajů uvedených v celním prohlášení. Stěžovatel považuje za jednoznačné, že skutková zjištění doložená a vyhodnocená z provedených důkazů byla v daném případě dostačující a že jejich vyhodnocení vedla ke správnému závěru, že žalobcem předložené doklady neosvědčují uskutečnění zdanitelného plnění (tj. dodávku zboží) tak, jak byla deklarována. Mělo-li být v daném případě nezpochybnitelně prokázáno faktické uskutečnění plnění (dodávky tří kusů dieselgenerátorů a náhradních dílů), bylo prvotně nezbytné prokázat fyzickou existenci předmětného zboží, jejich faktický nákup a prodej; tyto skutečnosti žalobce neprokázal, přitom samotný fakt, že předložil faktury a příjmové pokladní doklady (byť tyto byly řádně zaúčtovány), nikterak nedokládá, že k žalobcem tvrzenému nákupu a prodeji, resp. vývozu skutečně došlo. Důkazem prokazujícím existenci zboží nemohla být dle stěžovatele ani jednotná celní deklarace potvrzená celním úřadem, a to s ohledem na skutečnost vyplývající z ust. § 115 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon ve znění pozdějších předpisů, ve kterém je zakotveno pouze oprávnění, nikoli povinnost při vývozu zboží prověřovat správnost údajů uvedených deklarantem v celním prohlášení formou fyzické kontroly. Vzhledem k tomu, že žalobcem předložené doklady nepřesvědčily správní orgán o fyzické existenci zboží a faktickém uskutečnění plnění, prověřoval deklarovaný obchodní případ ve vazbě na dřívější vlastníky tohoto zboží. V rámci dožádání ze dne 2. 8. 2000 na Finanční úřad Brno I správce daně prověřoval, zda zboží bylo vyrobeno nebo nakoupeno v zahraničí, kdo byl jeho případným dodavatelem a jakým způsobem byla stanovena cena prodávaného zboží; přitom bylo zjištěno, že stejný den, tj. 17. 4. 2000 je uveden jako den zdanitelného plnění na faktuře vystavené společností G., spol. s r. o. na odběratele R. T. a současně i na faktuře vystavené tímto na odběratele N. A., s. r. o. Dle uvedených dokladů tedy téhož dne bylo zboží (3 ks dieselgenerátorů a náhradní díly) koupeno a poté prodáno žalobci. Stěžovatel konstatuje, že k věrohodnosti transakce nepřispívá ani protokol o ústním jednání ze dne 30. 10. 2000, ve kterém R. T. uvedl, že zboží bylo předáno v B. ve skladu žalobce, jeho zástupce však uvedl v protokolu ze dne 4. 10. 2000 že zboží bylo dodáno do skladu v B. Správci daně byl předán

pouze dodací list, který byl přílohou faktury. Správce daně rovněž provedl dožádání u Finančního úřadu Brno IV ve věci prověření faktury vystavené společností G., spol. s r. o.; bylo zjištěno, že za období 2. čtvrtletí roku 2000 podala tato společnost daňové přiznání s téměř shodným základem daně na vstupu i výstupu, tyto částky z důvodu nekontaktnosti jednatele nebylo možno prověřit; byl vyměřen základ daně a stanovena daň ve výši 0.

Stěžovatel konstatuje, že žalobcem předložené důkazní prostředky, jakož i důkazní prostředky, které si obstaral správce daně neprokázaly, že zdanitelné plnění bylo uskutečněno, doklad, který žalobce předložil není daňovým dokladem ve smyslu ust. § 2 odst.2 písm. q) zákona o dani z přidané hodnoty. Pro konstatování skutečnosti, že deklarované zdanitelné plnění ve skutečnosti nebylo realizováno, měl stěžovatel dostatečné podklady, neboť cit.: *„nebyla prokázána fyzická existence zboží, kontrola a objektivní platnost zboží byla znemožněna jeho následným vývozem a rovněž dalšími důkazními prostředky nebylo prokázáno uskutečnění zdanitelného plnění.“* Stěžovatel na základě výsledků dokazování dospěl k závěru, že obchodní transakce byla fiktivní a deklarovaný nárok na odpočet nebyl prokázán.

S ohledem na výše uvedené navrhuje stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Uvádí, že stěžovatel tento rozsudek hrubě zkresluje a svérázně a jednostranně si vykládá rozsudek Nejvyššího správního soudu 5 Afs 146/2004. Stěžovatel svým výkladem v rozporu se zásadou zákonnosti obhájí svůj postup a jednání v rozporu s nálezem Ústavního soudu II. ÚS 487/2000 ze dne 11. 4. 2001, který dovozuje povinnost dodržení hmotněprávních předpisů. Rozhodnutou skutečností, pro kterou krajský soud námitkám žalobce přisvědčil, bylo však především posouzení jednotné celní deklarace, jakožto rozhodnutí, které je povinen správce daně akceptovat; přitom tento závěr krajský soud rovněž opírá o judikaturu Ústavního soudu. Pokud se týká tvrzení stěžovatele ohledně uskutečnění, resp. neuskutečnění zdanitelného plnění, konstatuje žalovaný, že právě v této věci neunesl stěžovatel důkazní břemeno. Stěžovatel tvrdí, že fyzická existence (nákup) zboží nebyla žalobcem prokázána, přitom tento závěr činí na základě neprokázané fikce neexistence nákupu a prodeje. Žalobce konečně má zato, že v daňovém řízení není povinen prokazovat obchodně-právní vztahy mezi jinými daňovými subjekty s tím, že podle nálezu Ústavního soudu není přípustné, aby po něm jako daňovém poplatníkovi bylo požadováno provedení důkazu o skutečnosti, na které se nepodílel.

Žalobce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a zamítl ji a dále aby rozhodl o nákladech řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu, posoudil vznesené kasační námitky a dospěl k závěru, že nejsou dány relevantní důvody pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu pro tvrzenou nepřezkoumatelnost a nezákonnost.

Nejvyšší správní soud se především musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku uplatněnou stěžovatelem ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; shledal-li by ji totiž důvodnou, již tato okolnost by sama osobě musela vést ke zrušení napadeného rozsudku krajského soudu.

Krajský soud v Brně v napadeném rozsudku na str. 4 uvádí, poté, co setrval na svém původním názoru stran nicotnosti platebního výměru, postrádajícího uvedení odstavce konkrétního ustanovení právního předpisu, že mu nezbývá, než konstatovat, že „*prvostupňové správní rozhodnutí je sice aktem existujícím a platným, avšak nezákonným pro jeho nepřezkoumatelnost*“. Na tomto místě nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než odkázat v otázce náležitostí rozhodnutí, resp. právních důsledků absence uvedení ustanovení právního předpisu, na konstantní judikaturu, z níž nelze dovodit jinak, než že rozhodnutí vydané dle § 32 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků není nezákonné, resp. nepřezkoumatelné jen z důvodu, že neobsahuje uvedení konkrétního ustanovení (v daném případě dokonce odstavce ustanovení, které nadto bylo uvedeno) právního předpisu, dle kterého je postupováno, neboť takový požadavek výše uvedený zákon nestanoví (např. 5 Afs 196/2004, 8 Afs 18/2005, 2 Afs 12/2003, rozsudek rozšířeného senátu 6 A 76/2001; vše uveřejněno na www.nssoud.cz). Námitky stěžovatele v tomto směru shledal Nejvyšší správní soud důvodnými, nicméně dále nemohl nevzít v potaz skutečnost, že krajský soud, byť označil prvostupňové rozhodnutí za nepřezkoumatelné, zabýval se jím přesto meritorně, tedy je přezkoumal, přitom v odůvodnění svého rozsudku uvedl skutečnosti, pro které nezákonnost shledal.

Za této situace Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že jakkoli krajský soud pochybil v právním posouzení, co se týče rozhodnutí po stránce formální, nemohlo toto pochybení za situace, kdy bylo přesto takové rozhodnutí, označené za nepřezkoumatelné, přezkoumáno, přitom z odůvodnění rozsudku je zřejmé a srozumitelné, pro které důvody bylo zrušeno, netrpí napadený rozsudek krajského soudu namítanou nepřezkoumatelností, pro kterou by jej bylo nutno zrušit. Postupoval-li by Nejvyšší správní soud jinak, nebylo-li lze označit jeho postup jinak, než účelový a formalistický; přitom takový postup soud ve své judikatuře striktně odmítá.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 1. 2002, č. j. 5501/2001/FR/130 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru, kterým nebyl žalobci uznán nárok na odpočet na dani z přidané hodnoty za měsíc duben 2000 ve výši 1 557 600 Kč.; namísto toho mu byla vyměřena daň ve výši 0. Zamítnutí odvolání odůvodnil žalovaný především tím, že deklarovaný obchodní případ nenastal, neboť dodavatel zboží neprokázal nákup předmětného zboží od firmy G. spol. s r. o., tento přitom předložil doklady o nákupu; tuto skutečnost žalovaný nevyvrací, na druhé straně uvádí že uskutečnění zdanitelného plnění nebylo prokázáno.

Jak ze správního spisu vyplynulo, žalobce předložil k prokázání svého tvrzení stran uskutečnění zdanitelného plnění, účetní zápisy, prvotní účetními doklady (fakturu č. 001011 ze dne 17. 4. 2000), příjmové pokladní doklady ze dne 12. 5. 2000, 15. 5. 2000 a 17. 5. 2000, fakturu č. 001/2000 z 7. 6. 2000 pro zahraničního odběratele, JCD 20162110-18020-6 z 9. 6. 2000, fakturu č. 810321752 od plátce Č. a. s. za přepravu zboží do zahraničí, doklad o zaplacení zboží zahraničním odběratelem. Uvedené doklady správce daně pro přiznání nároku na odpočet neuznal, když na základě vlastních zjištění získaných na základě šetření prováděných ve vazbě na dřívější vlastníky předmětného zboží, vzal za prokázané, že zdanitelné plnění nastat nemohlo pro neprůkaznost existence zboží samotného. (Ve vyjádření

ke kasační stížnosti však přitom stěžovatel uvádí na str. 6, že „...*Dovodil-li správní orgán, že deklarované zdanitelné plnění ve skutečnosti realizováno nebylo, měl pro tyto závěry dostatečně podklady, neboť nebyl prokázána fyzická existence zboží, protože kontrola a objektivní platnost zboží byla znemožněna jeho následným vývozem,*...“ – zde naopak správní orgán předpokládá nutnou existenci zboží, bylo-li toto vyvezeno).

Důkazní břemeno dle § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, jehož neunesení stěžovatel žalobci vytýká, stíhá daňový subjekt pouze ohledně skutečností, které tvrdí a uvádí ve svém účetnictví. V dané případě povinnost tvrzení, tj. uskutečnění nákupu a vývozu zboží prokázal daňový subjekt existencí účetních dokladů, existencí dodavatele a dále především předložením úřední listiny vydané orgánem státní správy – jednotnou celní deklarací.

Nejvyšší správní soud zpochybňuje fakt, že prokazuje-li daňový subjekt nárok na odpočet na dani formálním bezvadným dokladem, přitom o jeho faktickém stavu jsou pochybnosti, je součástí důkazní povinnosti daňového subjektu prokázání existence zdanitelného plnění.

Má-li správce daně pochybnosti o důkazní hodnotě prostředků, jimiž daňový subjekt prokazuje ve smyslu ust. § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. svá tvrzení, přenáší se důkazní břemeno z daňového subjektu na správce daně. Jeho povinností dle § 31 odst. 8 cit. zákona je pak prokázat existenci takových skutečností, které věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví, evidence či jiných záznamů zcela vyvracejí. Důkazní břemeno však nelze pojímat extenzivně a rozšiřovat je na prokazování všech, resp. jakýchkoli skutečností, tedy i těch, ohledně kterých taková povinnost stíhá zcela jiný subjekt. K tíži daňového subjektu nemohou jít ani pochybení dodavatele, popř. předchozích vlastníků zboží, která se týkají zcela jiného obchodněprávního vztahu.

Nejvyšší správní soud se proto neztotožňuje s tvrzením stěžovatele, když považuje ve smyslu ust. § 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků za prokázané vyvrácení žalobcem tvrzených skutečností (uskutečnění zdanitelného plnění); přitom tak činí na základě skutečností, které byť samy o sobě mohou být pro posuzovaný případ významné, avšak tyto přísluší prokazovat osobám od žalobce odlišným. Stěžovatel zcela nepřipustně z dokazování zcela vyloučil žalobcem předloženou úřední listinu, a to listinu veřejnou, pro kterou zákon předpokládá presumpci správnosti, kterou celní orgán deklaroval vývoz zboží. Stěžovatelem uplatněná námitka, že tato listina – jednotná celní deklarace nemohla být osvědčena jako důkaz, neboť z ust. § 115 celního zákona vyplývá, že celní úřad je pouze oprávněn, nikoli povinen prověřovat správnost údajů uvedených deklarantem formou fyzické kontroly, je zcela nepřipadná a .neobstojí. V návaznosti na tento neuznaný důkaz, se stěžovatel nezabýval ani doklady (jejich průkazností) prokazujícími dopravu zboží do zahraničí, resp. úhradu zahraničním odběratelem; přitom bez dalšího konstatoval, že „...*předložení JCD a ostatních dokladů neznamená důkaz o vývozu nakoupeného deklarovaného zboží,*...“ (str. 4). Hodlal-li však stěžovatel vyvrátit žalobcem tvrzené skutečnosti o vývozu zboží, měl svoji pozornost obrátit právě na ověření věrohodnosti a průkaznosti dokladů prokazujících vývoz, nikoli prověřovat skutečnosti týkající se jiných subjektů od nichž zboží pocházelo, resp. mělo pocházet.

Jakkoli v této souvislosti odkaz krajského soudu v odůvodnění napadeného rozsudku na nálezný Ústavního soudu I. ÚS 163/02 ze dne 9. 11. 2004 není zcela případný, neboť ve věci tam posuzované se jednalo o případ, kdy sám celní orgán posoudil při následné celní kontrole jako celní delikt jednání deklarantky, které sám předtím stvrdil, nemění to nic na skutečnosti, že právní moc rozhodnutí celních orgánů je důležitým prvkem stability a právní jistoty jak pro celní orgán, který rozhodnutí vydal, tak i pro účastníky řízení (deklaranty, dlužníky, ...); pravomocné rozhodnutí musí být respektováno a lze jej zrušit či změnit pouze způsoby a postupy stanovenými v zákoně.

Stěžovatel poukazuje na ust. § 115 celního zákona podle kterého celní orgán disponuje oprávněním (nikoli již však povinností) kontrolovat správnost přijatých celních prohlášení; za tím účelem může kontrolovat zboží. Z této dikce stěžovatel dovozuje, že nebyla-li kontrola provedena, není prokázáno, že zboží bylo skutečně vyvezeno, resp. že se v dodávce předmětné zboží skutečně nacházelo. O této otázce si stěžovatel učinil de facto úsudek ve smyslu ust. § 28 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ač k tomu nebyl oprávněn. Vyskytne-li se totiž v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán, je správce daně takovým rozhodnutím vázán; pouze není-li tomu tak, může si učinit úsudek sám nebo dát příslušnému orgánu podnět k zahájení řízení.

Podle ust. § 127 celního zákona je však celní orgán oprávněn také provést po propuštění zboží následnou kontrolu k ověření pravdivosti dokladů a pravdivosti údajů vztahujících se k dovozním a vývozním operacím, případně i následným obchodním operacím se zbožím uvedeným v příslušném celním prohlášení.

Bylo tak na místě, měl-li správce daně pochybnosti o skutečném vývozu deklarovaného zboží, dát podnět správci daně ve věci příslušnému – zde celnímu orgánu – k dalšímu řízení. Teprve poté, kdy zjištění celního orgánu by prokázala, že správní rozhodnutí, jímž byl vývoz deklarován neodpovídá zjištěným skutečnostem, bylo lze učinit závěr o tom, že žalobcem předložená listina-jednotná celní deklarace jako důkaz neobstojí.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že právní otázka ohledně tvrzeného prokázání skutečností stěžovatelem ve smyslu ust. § 31 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb. byla krajským soudem posouzena v souladu se zákonem. Žalobci nelze vytýkat, že neunesl důkazní břemeno ohledně skutečností, týkajících se daňové povinnosti jiného daňového subjektu; důkazní břemeno ohledně jím tvrzených skutečností na základě předložených důkazů, a to především celního dokladu, který vývoz zboží potvrdil, naopak neunesl stěžovatel.

Nejvyšší správní soud s přihlédnutím k výše uvedenému dospěl k závěru, že Krajský soud v Brně se nedopustil vytýkané nezákonnosti, zrušil-li rozhodnutí žalovaného jakož i rozhodnutí správce daně I. stupně, proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

Žalobce, který byl v řízení zastoupen advokátem, požadoval v řízení náhradu nákladů řízení, tyto však nevyčíslil. Soud mu proto přiznal odměnu částkou 1000 Kč za jeden úkon – vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 19. 1. 2006 a 1 x paušální náhradu hotových výdajů

ve výši 75 Kč /§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 8. 2006/. Celková částka ve výši 1075 Kč bude poukázána stěžovatelem k rukám advokáta do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. února 2007

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu